

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΚΑΙ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,
ΥΠΟ
Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 3. Μαΐου 5.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.
1857.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτευούσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς <i>Ἐπαρχίαις</i> κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> .	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> τουρκικῆ λίρας.	4.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς *Ροδακείου* ἀριθ. 145.
 Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν *Ταχυδρομείων*.
 (Ἐκδίδεται κατὰ *ΚΥΡΙΑΚΗΝ*).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος *Κάρολος Ποτιν* καθηγητὴς τῆς *Γαλλικῆς* γλώσσης ἐν τῇ *Στρατιωτικῇ* σχολῇ τῶν *Εὐελπίδων*, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμοῦντα οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς *Γαλλικὴν* γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν *Παρισίοις* βιβλιοπωλείων τιμὴν, καθὼς ἐργαλεῖα ἢ ἀγγελία χυμικά.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ *Κυρίῳ Ποτιν*, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ *Ἀεθρήτου*.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— *Δαιμόνιον!* αἰχμάλωτε! ἔλα, τρέξε, εἰς ἔργον, τρικέρατε! Τὸ πρῶτον σου πηδήμα, ὅλος ὁ κόσμος τῶν ἀναγνώστων σου ζητεῖ πηδήματα.

Τοῦ διαβόλου τὰ πηδήματα! εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ *συρμού*, καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἠξέυρεις, ὁ *συρμὸς* εἶναι ὡς ἡ διακτῆ τῆς ἡμέρας παρὰ τινι στρατῷ· εἶναι *τρέλλα*, *μανία*, ὁ *συρμὸς* εἶναι *τύραννος*, ὅ,τι ζητεῖ πρέπει νὰ γίνῃ.

Τοιαῦτα ἐπεφάνει, περὶ τὴν ἐρυθρὰν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ *Ἀβδηρίτης*, κατόπιν τῆς μετὰ τοῦ *διαβόλου* συναντήσεώς του, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνετο. Καθὼς ἄλλοτε (διὰ νὰ μὴ νομίσεισι τινες σήμερον) ἐκραύγαζεν εἰς νοημονέστατος ἀστυνόμος ἐν πλήρει θεάτρῳ.

— *Γραμματεῦ!* ὑπαστυνόμοι! κλητῆρες! *δαιμόνια!* τρέξατε, συλλάβετε τὴν *παμπόνηρον* ἐκείνην *μυίαν*, ἥτις πρὸς ἀντιπολίτευσιν τινῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἤλθεν ἐπικαθήσασα τῆς *μύτης* μου καὶ ἐκεῖ ἡ *κακοήθης!* ἔκαμε *κοκκίδες*.

Ἀλλὰ ποῦ εἴσθε ὑπαστυνόμοι, κλητῆρες ἐπανελάμβανεν, ὠργισμένος περιτρέχων τοὺς *διαδρόμους*, μηδενὸς ἀποκρινομένου.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι, *διάβολε!* ἐξερῶναι μετ' ἀγανακτήσεως ὁ *Ἀβδηρίτης*, *διαβηματούζων* τὸν *τετράγωνον* *θάλαμον* του καὶ *ἀδημονῶν*, ὡς ἐν ὑπουργείῳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ *γλυκέα νεύματα* δὲν ὑπακούει μία *Γερουσία*.

Ἐδράζε τότε τὸ *κρεμάμενον* εἰς ἓνα τῶν *τεσσάρων* *τοίχων* του *σχοινοῦ*, τὸ ὁποῖον, *καταλαμβάνετε*, ἦτο ἡ οὐρὰ τοῦ *διαβόλου*, τὸ ἔσυρε μετ' ὀρμῆς καὶ *προσήλωσε* *βλέμμα* ἀνήσυχον πρὸς τὴν *θύραν*.

Ἐν τῷ ἅμα εἶδεν, ὅτι διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ *κλειθροῦ* εἰσεχώρει ἐν *μικρογραφίᾳ* τοῦ *Ποσειδῶνος* ἢ *τρίαινα*, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεγνώρισε τὴν *τρικέρατον* *κεφαλὴν* τοῦ *δαιμονίου*, τὸ ὁποῖον παρέστη ἐνώπιόν του *κατακεκοιμαμένον* μετ' ἐνδυμασίαν *Μοσχομάγγας* (ὄχι *πολιτικῆς*) καὶ θέσαν τὴν *χεῖρα* ἐπὶ τῶν *κεράτων* του, ὡς *στρατιώτης* ἐπίλεκτος.

— *Παρὼν!!!* ἐφώνησε δι' ὅλης τῆς *ισχύος* τῶν *ἀσθμαινόντων* *πνευμόνων* του.

— Ἄ! *τρικέρατον!* τί *ἐνδυμασίαι* εἶναι αὐτῆ; *Μοσχομάγγα!* ποῦ ἔτρεγες καὶ ἐγὼ *φωναίω;* ἀναμφιβόλως *καλὸν* δὲν ἔπραξες ὑπ' αὐτὸ τὸ *ἐνδυμα*, *κάτι* ἔπαιξες.

— Ἄ! ὀλίγο *πετροπόλεμο* ἔπαιξα, ὑπέλαβε τὸ *δαιμόνιον* ζῶν μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ὄνυχάς του.

— *Πετροπόλεμο!*

— *Βέβαια*, τί νὰ *κάμω;* ἀφοῦ τώρα *δέκα* ὁλοκλήρους ἡμέρας *εὐρίσκομαι* εἰς τὴν *ἐξουσίαν* σου, ὡς *νεόνυμφος* εἰς τὸν *σύζυγόν* της, τὰς *πρώτας* ἡμέρας τῶν *γάμων* των· καὶ ἐνῶ σὲ ἀκολουθῶ *καταπόδας*, ὡς τὸ *κυνάριον* μιᾶς *ἰδιοτρόπου* *καλλονῆς*, *μέχρι* τῶν *θυρῶν* τῆς

ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑπουργείων, διότι ἀμφοτέρων ἡ εἴσοδος μὲ κολάζει. Σὺ, καὶ συγχώρησον Δέσποτα, δὲν μοι παρεχώρησες οὔτε τὴν βάρβδον σου κὰν, διὰ νὰ δώσω χάριν ἀβροφροσύνης, μίαν καὶ τεσσαράκοντα, διὰ νὰ μὴν εἶπω—παρὰ μίαν διότι τὸν παρὰ ζητεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἄς μὴ τὸν ἐνομάσω, ὅστις ἤρχισε πάλιν νὰ γαυγίξῃ ὡς ὁ κύων τῆς μονῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλησμονήσαν οἱ ἀγαθοὶ πατέρες νὰ ρίψωσιν ἐν κόκκαλον· ἐνῶ αὐτὸς δὲν λησμονεῖ νὰ ρίπτῃ σκάνδαλα ὑπὲρ ἐνὸς ξένου ἱεραποστόλου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν σχολὴν ἐξεπαιδεύθη ἄλλοτε τὸ μόνον του κοράσιον καὶ

— Τί σὲ μέλει; ὁ ἄνθρωπος ἴσως οὕτω πληρόνει τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Εἶπας· εἰδὲ ἠτοιμαζόμεν νὰ προσθέσω, ὅτι πληρόνεται διὰ νὰ γεννᾷ πάντοτε παρόμοια σκάνδαλα, ἐφ' ὧν (καὶ μεταξύ μας μενέτω, διότι αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ὡς διάβολος) ἤρχισαν ν' ἀνταλλάσσονται μερικαὶ κενώσεις, διακοινώσεις θέλω νὰ εἶπω, αἵτινες εἰς σὰς τοὺς φιλασθένους οὐδέποτε ἐμύρισαν

— Βούβα! κακόγλωσσε.

— Οὔτε κίχ Δέσποτα· ἀλλ' ἤρχισα νὰ πνίγωμαι πλησίον σου, ὡς οἱ παρὰ ταῖς ξέναις αὐλαῖς Πρέσβεις ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ κοιμῶμαι αἰώνια ὡς ὁ εἶς, οὔτε νὰ ἱστοριογραφῶ μύθους, ὡς ἔτερος

— Πῶδα τότε! τὸ ἔργον σου!

— Ἀδύνατον Δέσποτα.

— Διατί;

— Χωλαίνω· καὶ ἐπροσποιήθη, ὅτι ἐγγίζει τὸν ὄνυχά τοῦ ποδός του.

— Ἐκεῖ χωλαίνεις;

— Ἄτ! ναί.

Ὁ Ἀβδηρίτης ἐμειδίασεν·

— Τί ἤθελες εἰς τοὺς πετροπολέμους;

— Χάριν διασκεδάσεως, καθὼς τινὲς ἐκ τῶν ἐρατεινῶν κυριῶν μας δὲν πετροπολεμοῦν μὲν, ἐργολαβοῦν ὅμως.

— Ἄλλ' ἂν σ' ἐβλεπε ἡ Ἀστυνομία;

— Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδεν τόσους παιδάς μὲ σπασμένας κεφαλὰς, ἤθελες νὰ ἰδῇ τὸ διαβολίδιον τὸ μικρὸν, ὡς ἓνα. . . ὡς μίαν χρυσαλίδα, τὸ ὁποῖον ἂν θέλῃς κρύπτει τὰ κερατιδιά του ὑπὸ ἐξωτικῆς ἀσιατικῆς μανδύαν· ἀφοῦ μάλιστα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτρεχεν ἀσφραϊνομένη Σακκελαριάδην καὶ κατέσχε τυπογράφους καὶ συνέλαμβανεν ἐγγραφα καὶ ἐφήρμοζεν ἐμβριθῶς τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου καὶ

— Μὴν ἀ-να-κα-τό-νε-σαι εἰς τὰ πολιτικά!

— Πῶς διὰ πολιτικὸν ἔχεις τὸν Ἀστυνόμον;

— Πολιτικώτατον μάλιστα.

— Κολλητικώτατον; ναί! πολιτικὸν ὅμως κάνεις δὲν τὸν λέγει, μάλιστα δέ

— Αἰχμάλωτε!

— Δέσποτα!

—

— Ἄ! ἐκατάλαβα, θέλεις νὰ βάλω καὶ ἐγὼ κοκκίδες, ὡς ἡ μουσικὴ ἐπὶ τῆς σεβαστῆς ἱμνός του; λοιπὸν κοκκίδες καὶ διασκεδάζων, ἔλεγα, εἰς τὸν πετροπόλεμον ἐσπασα δύο τρεῖς σκληρὰς κεφαλὰς παιδῶν, καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ σπάσω καὶ ἄλλην, ὅταν μεθ' ὁρμῆς μὲ ἔσυρες ἐκ τῆς οὐρᾶς, ὡς μία γελοία Ἑλλῆς σύρει πολλάκις τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν κάμνει νὰ πληρόνῃ ἀκριβῶς τὴν πλάνην του· σπεύδων δὲ νὰ ὑπακούσω, προσέκρουσα εἰς ἓνα σύνδεσμον, τὸν ὁποῖον εἶχον χάσει πέντε ἐμβριθεῖς καθηγηταὶ ἐπιστρέφοντες τοῦ περιπάτου, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν συνέπεσε νὰ εὕρῃ ἡ ἀνθρᾶ νεολαία μας.

— Καὶ δι' αὐτὸ χωλαίνεις!

— Καὶ δι' αὐτὸ χωλαίνει, λέγε· διότι ἐγὼ ἰδοῦ με ζωηρότατον. Ἀνεσείσθη, ἀπέρριψε τὸ ἔνδυμα τῆς μοσχομάγγας, ἔκαμε μικρὰς εὐζώνους κινήσεις καὶ ἀτενίσαν βλέμμα σπινθηροδόλον ἐπὶ τοῦ Ἀβδηρίτου.

— Πρόσταξε! Δέσποτα, εἶπε, πηδῶ ἂν θέλῃς εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ θὰ μάθῃς πῶς ἀνατρέφονται οἱ ἀγαθοὶ πολῖται.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἐκεῖ δᾶ, θὰ σοῦ κλέψω μίαν μηχανὴν τοῦ Συντάγματος.

Εἰς τὴν Ῥωσίαν· θὰ μάθῃς πῶς τιμωροῦνται οἱ παρήκοοι.

Εἰς τὴν Τουρκίαν· θὰ ἰδῇς πῶς τρώγεται τὸ πιλάφ . . . ἢ πῶς διαλύεται μία σπουδαία συζήτησις τοῦ Προξενείου μας καὶ πῶς σχολιάζονται τὰ παρα-ξυλλίσματα.

Εἰς τὴν

— Αἱ! ἀφερὶμ κόκορα! καὶ τί μᾶς μέλει διὰ τὰ ἀλλοδαπὰ; ἐγχώρια, ἐγχώρια!

— Λοιπὸν πηδῶ εἰς τὴν Σύρον· καὶ θὰ μάθῃς πῶς τελωνίζονται τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα, καὶ πῶς πλέκουν αἱ Συριαναὶ ἀθωότητες τοῦ—πλάνου ἔρωτα—τὰ δύντια· ἢ τί φρονεῖ ὁ ἔμπορος διὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ τί ἡ χαριτόβρυτος σύζυγός του.

Εἰς τὰς Πάτρας· θὰ μάθῃς διατί τὸ χροῶμα μιᾶς ὠραίας Πατριῆς συμφωνεῖ μὲ τὸ ῥοδόχρουν κάλυμμά της· καὶ διατί κύριοι τινὲς, ἄλλως ἐντιμοὶ κτηματῖαι, χάνουν πάντοτε εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

Εἰς τὰς Καλάμας· διατί εἶναι περισσότερα χλωρὰ, παρὰ ξηρὰ σῦκα.

Καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν ὁποῖου εἶδους μέλισσαι κάμνουν μέλι. Τέλος . . . διατί εἰς τὴν Ἑλλάδα σπεύρονται οἱ πλάτανοι καὶ φυτεύονται τὰ πρόσσα· καὶ

— Αἱ! καλὰ ἀρκεῖ, ἐφωτίσθημεν! καὶ καταλαμβάνω ὅτι εἶσαι Πανεπιστήμιον, Πολυτεχνεῖον, Πανδαιμόνιον! πλὴν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαυδῆσαι γρήγορα, πηδῶν τόσῳ μακρὰν.

Ἐδῶ, ἐδῶ! εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας ἐν σου πῆδημα, τὸ πρῶτον πῆδημα, ἐλαφρὸν, εὐστροφον· πρόσσεξε μὴ συγκρούσης τὰ κερατιδιά

σου, κατὰ τοῦ μετώπου ἐκείνου τὸν ὅποιον θὰ συναντήσης, ἢ νὰ σχίσης διὰ τῶν δυνάμεων σου τὸ σεβαστὸν κάλυμμα τῆς πρώτης Εὔας τὴν ὅποιαν ἤθελες ἰδεῖ νὰ μειδιάσῃ. — Λοιπὸν εἶσαι ἕτοιμον;

— Ἐτοιμον! ἀπεκρίθη τὸ δαιμόνιον, καὶ ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν δυνάμεων του.

— Πῆδα!

— Φίσσισσ . . . ἐσίρισε τὸ κενὸν διάστημα καὶ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς μιᾶς οἰκίας κατέπεσεν ἐν πυροτέχνημα. Πολλοὶ διαβάται ἠτένισαν περιέργως— Κύριοι μὴν ἐνοχλεῖσθε

— Δαιμόνιον! ἐτηλεγράφησεν ὁ Ἀδελφίτης.

— Δέσποτα, ἀπήντησεν αὐτό.

— Ποῦ εὕρισκασαι;

— Εἰς τὴν Σεβαστὴν Γερουσίαν.

— Φεῦγε, μὴν ἐκκληρθῆς ὡς ἐγκάθετος. . . .

— Μιά στιγμὴ, νὰ καμαρώσω τὰ χαρμύσωνα βάσανα τοῦ Συντάκτου τῶν πρακτικῶν, Δελφίνα σκάζει ἢ ταχύτης τῆς γραφίδος του. Ἐπειτα μία ἰδέα.

— Σατανικὴ βέβαια!

— Ὁχι δὲ! τί ταιριάζει, ὑπουργικὴ! ἔλεπω ὅτι αἱ γενόμεναι σφοδραὶ ἐπερωτήσεις συζητοῦνται μὲ τάξιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· σημεῖον ὅτι θὰ χάσῃ τὸ ὑπουργεῖον· ἐλάλησεν εἰς τοῦ ὁποίου ἂν καὶ τὸν φρενολογικὸν χάρτην ἡ ἄστατος εὐφυΐα κατεσκεύασεν ἀπὸ σπύγγον, μολαταῦτα. . . Ἐπροβῆχει ὁ ἐφιάλης μιᾶς ἐξοχότητος· σημεῖον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ πῇ. . . Κρύπτει τὸ πρόσωπόν του ἕτερος, συνοφρυοῦται καὶ στιγματίζει. . . . Λοιπὸν ἐν μικρὸν πῆδημα, μὲ τὴν ἄδειάν σου, νὰ λάβω τὴν θέσιν ἐνὸς ὑπουργοῦ νὰ εἰπῶ δύο λέξεις μόνον καὶ παρευθὺς καθὼς λέγει τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος, ὅστις σήμερον μετυπώνεται. . . . Ὁ δὲ ἰδῆς, ὅτι

Τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἡ Γερουσία θὰ ἱμπερθευθῇ
Καὶ θὰ γίνῃ ὡς ἰσὺς μαλιὰ καὶ καὶ ταραχῇ
Καὶ ὄχλοσῇ, καὶ ἔλα διὰ νὰ λυθῇ ἡ Συνεδρίασις.
Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ λέγουν παροιμιαιῶς
Τοῦ θεοῦ βόλου τὰ πηδῆματα, ὅτι ἐγεναν.

— Φεῦγε, πῆδα ἀλλαγῶ, ἔπου θέλης.

— Ἐπήδησα! ὦ! τί χαρὰ, τί ζωὴ! εἶμαι εἰς μίαν αἰθουσαν ὅπου πέντε ἐξ θεότρελλα κοράσια πετροβολοῦνται μὲ ἄνηθ, τὸ ἐν ἀρπάζει, τὸ ἄλλο μαδᾷ τὰ βόδα, τὰ κοσμοῦντα τοῦ ἐνὸς τὸ πᾶλλον στήθος ἢ τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ ἄλλου· γελοῦν καὶ ξεκαρδιζοῦνται, φωνάζουν, τρέχουν, κυνηγοῦνται γύροθεν τραπέζης, ἐφ' ἧς κεῖνται μυροβολοῦσαι ἀνθοδέσμαι θαλεροῦς φέρουσαι εἰσέτι τῆς δρόσου τοὺς μαργαρίτας, ὡς τὸ βλέμμα καὶ ἡ πνοὴ τῶν κορασιῶν, ἐξ ὧν οὐδὲν σκέπτεται, ὅτι καθὼς τὰ ἀνθισμένα βόδα σήμερον, μαραίνονται καὶ πίπτουν ἢ μαδοῦνται καὶ βίπτονται αὐριον, οὕτω καὶ ἡ ἀνθηρὰ των νεότης θὰ μαρανθῇ ἢ θὰ μαδῆθῃ καὶ πέσῃ. . . .

Ὅλα χαίρονται, ἔλα ψάλλουν ὡς τρελλὰ χελιδῶνια τὴν παραμογῆν τοῦ Μαίτου των

Μαί μου μὲ τὰ λούουδα, ῥοδοστεφανωμένε
Μὴ μου μαγεύσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν καύμενε!

Καὶ τεινάσουν τὴν λευκόκρινον τοῦ προσώπου των. Ζηλεύω, μεταμορφόνομαι καὶ ἐγὼ εἰς δωδεκαετὲς παιδίον· εἶμαι ὁ μικρὸς ἐξάδελφος τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ γινώριμον τοῦ ἄλλου· βίπτομαι μεταξὺ αὐτῶν ἀνθοβολῶ εὐστοχα, κεντῶ· κυνηγῶ τὸ ἐν, ἀφίνω τὸ ἄλλο· εἰς τὸ ἐν δίδω ῥάπισμα ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς παρεΐας του, ἐνῶ τὸ προφθάνω καὶ μαδῶ τὸν ἀνθοστέφανόν του· τοῦ ἄλλου ἀρπάζω ἐν φίλημα, καθ' ἣν στιγμὴν προσθέτω ῥόδον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τρέχω. . . .

— Ἀγγελουδι! μὲ κράζει τὸ ἐν καὶ πεισμένει.

— Διαβολάκι! φωνάζει τὸ ἄλλο καὶ γελᾷ.

— Ἰρατο! μου, ἀποκρίνομαι πρὸς τὸ ἐν καὶ γελῶ.

— Κακιά! λέγω τῷ ἄλλῳ καὶ πεισμένῳ.

Ἐν μεταξὺ αὐτῶν, ἀνεπτυγμένον ὡς τριετὴς κορμὸς πορτοκαλαίας, μὲ μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ ξανθὴν κόμην, ἀποσύρεται κρατῶν μίαν ἐκλεκτὴν ἀνθοδέσμη, ἴσταται εἰς μίαν γωνίαν δειλᾷ, τὴν προσβλέπει καὶ σκυθρωπάζει· τὸ προκαλῶ, μὲ περιφρονεῖ, τῷ βίπτῳ ἐν ἄνθος ἀπλοῦν καὶ δὲν τὸ λαμβάνει—Ἐγὼ μου λέγει. — Ἐκλέγω ἴον καὶ τῷ προσφέρω, τὸ βίπτει μακρὰν· δίδω ἐν ῥόδον, τὸ λαμβάνει καὶ τὸ μαδᾷ.

— Πλὴν τί θέλει;

— Ἡξεύρω καὶ ἐγὼ; εἶναι ἰδιότροπο! πλὴν μίαν στιγμὴν Δέσποτα Ἄ! ἐνόησα, θέλει ἐν μικρὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὅποιον εἶναι διπλωμένον περὶ τὸν κάλυκα ἐνὸς κρίνου θεμένου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθοδέσμης του.

— Αὐτὸ θέλεις, λέγω· λάβετο τί φοβεῖσαι;

— Μὲ ἠτένισεν ὀργίλως· ἐπίστωσα καὶ ἐγὼ καὶ τῷ ὑπέδειξα τὰ μικρὰ μου κερατιδία· δὲν ἐφοβήθη ἀλλὰ

— Παμπόνηρον! ἔκραξε, καὶ ἐσφενδόνησε κατακεφαλῆς μου τὴν ἀνθοδέσμην του, ὡς ἦτο.

— Τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγγάλας μου καὶ ἀπέσυρα τὸν χάρτην, ἐξετύλισα καὶ ἦτο γεγραμμένος. Ἐκεῖνο δακρύζει ἀπὸ πείσμα, θέλει νὰ μου μαδῆσῃ τὴν κόμην, πλὴν κρατεῖται, καὶ τὸ πείσμα του μεταβάλλεται εἰς μειδιάμα, διότι εἰς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ ἠγέρθη ἢ περιέργεια.

Τί εἶναι; τί εἶναι; ἐπεφώνησαν ἔλα καὶ μὲ τριγυρίζουν.

— Τίποτε! τίποτε, λέγω ἐγὼ καὶ προσπαθῶ τάχιστα νὰ τὸ ὑποκρύψω, ἐνῶ τοῖς τὸ ἐπιδικνύω.

— Ἄ! Ἄ! ἓνα γραμματάκι!

— ἓνα τραγουδάκι!

— Νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃς! νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃς!

— Μὰ σταθῆτε, μὰ σταθῆτε!

— Γρήγορα! μὰ τώρα!

— Ἀμέσως ἀγγελουδιὰ μου! ἀμέσως! ἂν μου δώσῃτε τὴν ἄδειαν

νά καθήσω ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκείνης, καὶ ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἀναγινώσκω, σεὶς νὰ μὲ στολιζήτε μὲ τὰ ἄνθη σας, καὶ αὐτὴ ἡ συμφωνία εἰς τὸ τέλος νὰ μὲ φιλήσετε ὅλα εἰς τὸ μέτωπον.

— Οὐμ, ἐγόγγυσαν ὅλα καὶ ἐκατήριασαν.

— Ἄν θέλετε, λοιπόν.

— Ὄχι, Ναί ! ὄχι, Ναί ! συνέλεξα ἀπόλητον πλειοψηφίαν ὑπὲρ τοῦ θέματός μου.

— Ἐκάθησα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐνῶ μὲ στολιζοῦν, ὡς τὸν Μάϊον ἡ φύσις, μὲ τὰ ἄνθη των, ἐγὼ ἀναγινώσκω τοὺς ἐξῆς στίχους.

Τοῦ ἀνοστωλιστοῦ Μάϊ το στεράνι θε νὰ πλέξω,
Ἄλλὰ λούλουδα δὲν ἔχω.

Εἰς τὸν κῆπον σου, ὦ κόρη, τρία ἄφες με νὰ θρέψω
Εἰς λειμῶνας νὰ μὴ τρέχω.

Πρῶτον κόπτω ἓνα ῥόδον, κόκκινον καὶ μυροβολον,
Ὡς τὰ ἀνθηρά σου χεῖλη.

Ῥόδον— Ἐρωτος σημεῖον— ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸν θέλω
Ὁ Θεός τὸ ἔχει στείλει.

Ἄκαλόν, λευκόν, ὠραῖον ἓνα κρίνον ξεῤῥίζονα,
Τοῦ παρθενεικοῦ σου στηθους

Ἀθωάττος σημεῖον μὲ τὸ ῥόδον τὸ ἐνόησα,
Πλὴν τὰ ἄνθη ἔχουν μύθους.

Ὡστε, βλέπω ! τὸ στεράνι ἐντελὲς διὰ νὰ γείνω
Καὶ τὸ τρίτον θὰ προσήσω.

Πῆρνω φύλλον λεμοναίας, ὅπου τὴν ἐλπίδα δείχνει
Καὶ τὸ βαλλω ἐν τῷ μέσῳ.

Καὶ ἰδοὺ συμπληρωμένο ὠραιότατο στεράνι
Ἄπο ῥόδον, κρίνον, φύλλον.

Ῥόδον. . . . Κρίνον. . . . ἰδικά σου.— Τῆς ἐλπίδος πλὴν τὴν πλάνα
Θὰ τὴν δώσης εἰς τὸν φίλον ;

Ἐν μόνον τὸ ἐνόησεν, τὰ λοιπὰ ἐσκέπτοντο. Ἦρχισαν νὰ μὲ φιλοῦν, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπροσέκτως, ὅταν ἡ ἐχθρά μου, ἥτις παρεμόνευσεν, ἰδοῦσα τὴν διαβολικὴν μορφήν μου, τὴν ὅποιαν δὲν ἔκρυπτα πλέον ἐφώναξεν. . . .

— Ἄ ! Μὴ τὸ φιλήτε ! μὴ τὸ φιλήτε ! τὸ δαιμονόπαιδο ! ἔχει κέρ. . .

— Μὲ ἠτένισαν τότε ὅλα καὶ ἰδόντα τὰ κερατίδια, σφενδονίζουσαν κατ' ἐμοῦ τὰς ἀνοδοέσμας των, καὶ φεύγουσαν ἔντρομα κρύπτοντα τὰς ὠραίας κεφαλὰς των ἐντὸς τῶν χειρῶν των.

— Φεύγω καὶ ἐγὼ διότι, αἱ μητέρες εἰσελθοῦσαι, σκαλίζουσαν ὑπὸ τὸ ἀνάθεμα τῶν ἀνοδοεσμῶν, καὶ ἂν πέσω εἰς τὰς χεῖράς των. . . .

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

— — — — —

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάνου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 2.)

— ὦ ! πόσον εἶναι ὠραία ! ἐπιθύρῃσεν ἔκθαμβος ὁ παρατηρητὴς αὐτῆς· εἶναι ἤδη ἡ τρίτη συνάντησις, καὶ ἡ ἡσυχία μου ἐπαπειλεῖται, εἶπε, καὶ κατέπνιξε τὸν πρῶτον παλμόν.

— Προχώρησε τέλος φίλε, τὸν λέγει φωνὴ τις ὀπισθεν, ὅποια Μέδουσα σὲ ἀπελίθωσεν εἰς τὰ πρόθυρα ;

Ἐστράφη εἰς τὴν φωνὴν καὶ ἀνεγνώρισε φίλον πρόσωπον.

— ὦ ! καὶ σύ ἐδῶ ; σὲ ἐνόμιζα ἔχει εἰς τόσῃ ἁρμονίαν μετὰ τῶν ἀγαθῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν.

— Αἶ ! φίλε, λησμονεῖς τί λέγει δημῶδες τις παροιμία ; « ὅταν σὲ δαγκάσῃ ὁ σκύλος, κόψε καὶ ἐπίθεσε ἀπὸ τὸ μαλί του ». Ἦμην ποτὲ ὁ κύων τῆς παροιμίας διὰ τοὺς κλοῦς αὐτοῦς οἰκοδεσπότης, σήμερον αἱ τράχες μου χρησιμεύουσι ὡς ἐπίθεμα τῆς πληγῆς των Ἡξέυρεις ἀλήθεια ; ἡ μικρὰ ἀνεπτύχθη, καὶ, πιστευσέ μου, μὲ εὐρίσκει ἀρκετὰ νόστιμον· νευραλγεῖ ἂν δὲν ἔλθω τρεῖς τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον εἰς ἐπίσκεψίν της, ἀφ' οὗτο μάλιστα ὁ μακαρίτης θεὸς μου μὲ ἐνθυμήθη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, καὶ, καθὼς ἠξέυρεις, διέθεσε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν μικρὰν ἐκείνην ποσότητα τῶν 60,000 δραχμῶν, ὦ ! ἔκτοτε εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν βροτῶν.

Τί νὰ γίνῃ, πρέπει νὰ ἐλαύσῃ τις τὴν συμπάθειαν, ἤλπιζα ἐγὼ νὰ κυριεύσω καρδίαν διὰ τοιαύτης μορφῆς ; ψυχὴν τῇ ἀληθείᾳ μοι ἀποδίδουσιν ἀγγέλου, ἀλλὰ πρόσωπον ;

Καὶ τῶ ὄντι ὁ λαλῶν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ τρομερὰ στίγματα τῆς δριμυτέρας εὐλογίας, ἅτινα προσέθετον νέα φόβητρα εἰς τὸ σπιθαμιαῖον του ἀνάστημα.

— Ἄλλ' ἠξέυρεις, φίλε, ὅτι εἶναι μωροὶ οἱ ποιηταὶ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς οἱ ὀπλιζόντες τὸν ἔρωτα μὲ λαμπάδα, τόσον καὶ φαρέτταν· ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ τούτου ἐδρεύει εἰς τὴν περιδέουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς χρυσῆν ταινίαν.

Πλὴν δὲν γελᾷς σήμερον ἀλλὰ σκυθρωπάζεις, τί ἔχεις ; δὲν θὰ χορεύσωμεν ; ἰδὲ, πῶς συγκινοῦνται οἱ κύκλοι, ἀκούεις τὸν σισυρισμόν ;

ἔλων τὰ βλέμματα πρὸς ἡμᾶς ἐστράφησαν, ἢ, διὰ τὸ εἶμαι εἰλικρινῆς, πρὸς σέ.

— Πολὺ μὲ κολακεύει ἡ προσοχὴ αὐτῆ, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς, ἐνφ' ἤρχομένη μὲ τὴν διάθεσιν, τώρα αἰσθάνομαι τοσαύτην ἀδιαθεσίαν. Ἀλλ' εἰπέ με, σὲ πικρακαλῶ, γνωρίζεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν νέαν μὲ τὸν ἑλληνικὸν κεκράφαλον;

— Ὦ, ὦ! λέγεις τὴν Ἀνθὴν μας. Αἶ φίλε, ὁμολόγησε, ὅτι εἶναι ὠραία κόρη πλὴν ἄγριον ἄνθος, καλέμου, ῥόδου μὲ πικνὰς ἀκάνθας, πρόσσεχε εἰς τὴν προσέγγισιν· τί! δὲν γνωρίζεσθε;

— Ὄχι, τὴν βλέπω διὰ τρίτην φοράν.

— Ἄς γείνω λοιπὸν ἐγὼ αἴτιος τῆς γνωριμίας σας· ἐν πρώτοις σὲ τὴν συνιστῶ ἀξίαν σοῦ συγχορευτρίαν, χορεύει ὡς νηρηΐς· ἔπειτα καὶ καλὴ νόμφη, προσέθηκε σιγαλὰ, καὶ βίψας βλέμμα ταχὺ πλὴν διερευνητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἐσυρεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἰδοὺ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἀπέναντι τῶν Οἰκοδεσποτῶν, προσδεχομένων τοὺς προσκεκλημένους.

— Σὰς παραδίδω, εἶπε μὲ τὸ θάρρος τὸ χαρακτηριστικὸν τὸν οἰκεῖον, σὰς παραδίδω ἓνα αἰχμάλωτον, φροντίσατε περὶ τῆς τύχης του. Πλὴν πιστεύω, προσέθηκε πονηρὰ μειδιῶν, ἂν τὸν χαρίσθητε εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ὀδάλισκην, καὶ ἔδειξε τὴν Ἀνθὴν, ἡ θέσις του δὲν θὰ εἶναι δυσάριστος· καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἔσπευσε νὰ καθυσχάσῃ δύο πρὸ πολλοῦ ἀνήσυχτα βλέμματα.

Ἐξ ἀπροόπτου καταληφθεὶς ὁ ἦρωὸς ἡμῶν, ἠσθάνθη κατὰ πρώτην φοράν, ὅτι ἐγαλκεύετο ἐν ἑκυτῷ μέγα τι, τοῦ ὁποῦ προμηνύματα ἦτο ἡ μικρὰ του ἐκείνη ἐν ἀφαιρέσει σύγγισις. Ἐνόησεν, ὅτι τὸ ἦττον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐξουσίᾳ εἶναι ἡ καρδία ἡμῶν, τῇ ὁποίᾳ, ἀντὶ τὸ ἀρχωμεν, ὑποτασσόμεθα.

Ἀλλ' ὄχι! διενόηθη, καὶ θέλησις ἰσχυρὰ συστείλλασα τὴν ἀποστάτιν αὐτὴν καρδίαν, τὴν ἐβίασε νὰ ἀποστείλῃ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη του καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ζωηρότητα τοῦ βλέμματός του διὰ τῆς ταχύτερας κινήσεως τοῦ αἵματος. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα ὡς βίπῃ ὀφθαλμοῦ διήλθον ἐνώπιον τοῦ οἰκοδεσπότου ἀπαράτηρητα, καὶ μόνος ὁ παθαίνων ἢ ὁ λίαν ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί διέτρεξε.

— Λοιπὸν εἴσθε αἰχμάλωτός μας, κύριε, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης;

— Ἀφοῦ ὁ φίλος ἐδήλωσε τὴν θέσιν μου, τολμῶ νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου καὶ εἶμαι ἀνυπόμονος περὶ τῆς τύχης μου.

— Μετὰ μίαν στιγμὴν, καλέ μου, καὶ σὰς παραδίδω εἰς χεῖρας λεπίσκεπτον αἰχμάλωτον· εἶπε, καὶ χαριέστατα μειδιάσας ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς νεωστὶ εἰσερχομένους.

— Παράδοξον! ἐμονολόγει οὗτος, ὅλοι τὴν ἐσπέραν ταύτην δεικνύουσι πνεῦμα, μόνος ἐγὼ ἀφῆρῆθην· ἢ δὲν εἶμ' ἐγὼ λοιπὸν, ἢ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἐμαχεύθην εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Ἀγγέλου αὐτοῦ.

ἠθέλησε νὰ βίψῃ λάθρον πρὸς αὐτὴν βλέμμα, ἀλλ' ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ των συναντηθέντες, ἀγνοοῦμεν ἂν τυχαίως, τὸν ἕκαμον νὰ αἰσθανθῇ τὸν δεύτερον παλμὸν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ἡδὴ νὰ τὸν περιστείλῃ.

Ὁ οἰκοδεσπότης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐβάδιζε πρὸς τὴν Ἀνθὴν, ἥτις μόλις ἀπέειχε πέντε βήματα. Καθόσον ἐπροχώρει, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἐδεσμεύοντο, ὡς ἂν ἀκατάληπτοι δεσμοὶ τὸν περιέβαλον, καὶ ὅταν πλησιάσας ὁ οἰκοδεσπότης, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ:

— Κυρία, Ἀνθῆ, σὰς παρουσιάζω τὸν Κύριον Γαβριὴλ, εἶναι αἰχμάλωτός μου τὸν ὁποῖον διαβιβάζω εἰς τὴν κυριαρχίαν σας, καὶ πιστεύω ὅτι διαμένων πλησίον ὑμῶν θέλει λησμονεῖ τὴν θέσιν του· αὐτὸς ἔκυψε νὰ προσκυνήσῃ, καὶ ἡ προσπάθεια ἦν κατέβαλεν ἵνα διατηρήσῃ τὸν συνήθη ἐξωτερικὸν χαρακτήρα του ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικὴν του συγκίνησιν.

— Ἐὰν ἡ κυρία μὲ κρίνῃ ἄξιον συγχορευτὴν τις δι' ὅλον τὸν χορὸν, προσέθηκε, θέλω κολακευθῆ διὰ τὴν προτίμησιν.

— Ὦ, εὐχαριστῶ! κύριε, καὶ ἐννοῶ πόσον θ' ἀδικήσω τὰς χορευτρίας κρατοῦσα ἐγὼ μόνη τὸν περιζήτητον χορευτὴν· ἀλλ' εἶμαι ἐλευθέρα καὶ δέχομαι.

— Καὶ ἐγὼ ἐλεύθερος, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ αὐτός, ἔρχομαι νὰ προσφέρω τὴν λατρείαν μου εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς, ἣν ἐνώπιόν μου ἀντιπροσωπεύετε.

— Ἐλεύθερος! ὑπέλαθε μετὰ ἀφελοῦς μειδιάματος ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐνόησε τὴν τελευταίαν φράσιν· πλὴν λησμονεῖτε, κύριε, ὅτι εἴσθε αἰχμάλωτός μου;

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν τολμῶ νὰ ἐμβλέψω εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἡ τύχη μου ἐναπόκειται εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κυριάρχου μου.

Ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παιανίζῃ τὸ ζωηρότερον βάλισ, ὑπερ κάμνει τοὺς χορευτὰς νὰ πετῶσιν· ἀλλ' ὁ τόνος τῆς μαγευτικῆς καὶ περιπαθοῦς λαλίας τοῦ Γαβριὴλ, ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἀνθὴν ἡ ἡδυπαθεστέρα μουσικὴ, ἣν ποτε ἤκουσε· κατεθέλγητο, καὶ ἀκίνητος ἐθεώρει αὐτὸν, ὅσάκις δὲν ἐθεωρεῖτο, μὲ τὴν μεγαλητέραν συγκίνησιν. ἠσθάνετο δὲ ὅτι ἐσύρετο πρὸς αὐτὸν διὰ τινος συμπαιθείας τοσοῦτον ἰσχυρᾶς, οἷα εἶναι ἡ ἀκαταμάχητος ἐκείνη δύναμις, ἡ ἔλκουσα τὸ πτηνὸν βραδέως καὶ τυφλῶς πρὸς τὸν ὄφιν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Γαβριὴλ αὐτὴν καὶ μόνην θεωρῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέτρωγον τὰ ἐνώπιόν του θέλγντρα πλανώμενοι ἀπὸ κορυφῆς καὶ ἀναπαύομενοι μετὰ μέθης ἐκεῖ, ἐνθα ὁ κυριάρχης τῶν παθῶν ἔχει τὴν ἔδραν του.

Ἢδῆ ἡ ζωηρὰ κίνησις τῶν χορευτῶν συνέφερεν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν του ὑπέικουσα ἡ Ἀνθῆ ὡς πνοὴ ἀνέμου, ἐξετέλεσαν τὸν πρῶτον στροφίλον καὶ ἐπανῆλθον ἀσθμαίνοντες εἰς τὴν προτέραν θέσιν των. Καὶ δεύτερος καὶ τρίτος καὶ διάφοροι χοροὶ ἐξετελέσθησαν καὶ

τὸ πλανώμενον αὐτὸ ζεῦγος ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεων.

Τέλος τὸ τέρμα τοῦ χοροῦ ἔφθασε, μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν ἐπρόφρονον λέξιν τὰ μειδιῶντα χεῖλη των, βλέμματα μόνον σιωπηλὰ ἀντηλάσσοντο καὶ οἱ προδροοὶ παλμοὶ τοῦ στήθους των, ὁσάκις εὐρίσκοντο εἰς ἐπαφὴν, ἀπεδίδοντο εἰς τοῦ χοροῦ τὰς συγκινήσεις. Ὅτε μόνον ὁ κόσμος ἤρχιτο ν' ἀποσύρεται, καὶ ἤδη ἡ γράα μῆτηρ της, διότι ὀρφανὴ ἦτο πατὴρς, τῇ περιετύλισσε τὸν μανδύαν, στραφείσα πρὸς τὸν νέον, εἶπε μετὰ πλήρους χάριτος.

— Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ! δὲν θέλω λησμονήσει τὰς περιποιήσεις σας.

Πλὴν βλέπουσα, ὅτι δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν προσέθηκε·

— Ἐναντίον τῆς κοινῆς ὑπὲρ ὑμῶν ιδέας, εἰσθε σύννοος τὴν ἐσπέραν ταύτην, μήπως ἡ αἰχμαλωσία σας κατέθλιψεν; ἰδοὺ σὰς χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν σας, εἶπε μειδιάσασα, καὶ ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὑπομονῆς.

— Τὸ αἶσθημα τοῦ θαυμασμοῦ, Κυρία, καθιστᾷ ἄφωνον τὸν αἰώνιον αἰχμάλωτόν σας, ἀπήντησεν οὗτος καὶ ἐπροσκύνησε βαθύτατα.

Μειδιάσασα ἀγγέλου καὶ χαριστάτη κινήσεις τῆς κεφαλῆς ἐπρόδιδε πόσιν εὐγνωμοσύνην τῷ ἐχρεώσσει διὰ τὴν ἀπάντησιν.

— Εὐχαριστῶ! ἐπανελάβε, καὶ ἀπεσύρθη ἐλαφρὰ ὡς αὔρα, ἀφίνουσα ἐν τῇ διαβάσει της εὐωδίαν παρθένον.

Ὁ Γαβριὴλ ἔστη ἐπὶ τινος στιγμᾶς, ἕως οὗ ἡ νύμφη αὐτὴ ἐκρύβη εἰς τὸν διάδρομον μεταξὺ τῶν πολλῶν, καὶ τότε ἔδραμε, ἤρπασε τὸν μανδύαν καὶ τὸν πῖλον του, καὶ ἐρρίφθη ἔξω.

Τῶν ἀμαξῶν ὁ θόρυβος συνετάραττεν ἤδη τὴν ἐρημίαν τῆς προκεχωρημένης νυκτός, καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου ἡ μαστίξ ἐσύριζεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων, ὁ ποδοβολητὴς τῶν ἐποίων ἀντήχει εἰς τὰς μελανὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν καὶ συνέτριβε τοὺς ἀτέχνως ἐρριμμένους χάλικας καθ' ὅλην τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδόν.

Πεζοὶ τε καὶ ἀμαξηθᾶται, ἐγάθησαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, μία δὲ μόνη ἀμαξα φέρουσα τὴν ἐμπαυτὴ νεότητα καὶ τὸ ψυχρὸν γῆρας, ἐκυλίετο εἰσέτι, ἀφοῦ διήλθε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τὴν Ἑρμαϊκὴν πρὸς τοῦ Πειραιῶς τὴν κατάβασιν. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς μικρᾶς γεφύρας ἐλόξευσε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πάλιν στραφείσα τὴν κατευθειαν πρὸς τὴν δύσιν ἄγουσαν ἐγάθη, καὶ μόνος ὁ θόρυβος αὐτῆς ἠκούετο ἐπὶ τινος στιγμᾶς, ὡς τῆς βροντῆς τὸ τέλος. Ἄν δὲ τὰς κινήσεις ταύτας ἀδύνατον ἦτο ν' ἀκολουθήσῃσι δύο σπινθηροβολοῦντες καὶ ἀνήσυχτοι ὀφθαλμοὶ, οὐχ ἦττον ὅμως νοερώς ἠκολούθουν τὰ διαδύματα τῆς νηρηίδος ταύτης, ἀποσυρομένης εἰς τὴν ἀγνωστον μέχρι τοῦδε μαγικὴν κατοικίαν της καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ κεραυνοῦ ἐχαλκεύετο εἰς τὸ ἀνήσυχον στήθος τοῦ Γαβριὴλ, ἐπαναλαμβάνοντος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς κατοικίας του, ἔνθα εἰσελθὼν ἔλαβε τεμάχιον χάρτου ἐσημείωσε τὸ — ἀριθ. 57 Ἀθηνῶν, — καὶ ἐρρίφθη βαρῶς ἐντὸς μιᾶς καθέδρας.

Ἡ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἡ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

ΥΠΟ Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Ἦ, καλὸ εἶ τὸ μυρωμένο τοῦ Μαῖου χελιδόνι·
Χρυσὴ πούλια τὸ στολίζει καὶ δροσιὰ τὸ διαμαντόνει.
Ἦλθε, κ' ἀγκαλιάζ' ἡ αὔρα τὴν λευκὴν τριανταφυλλιά
Μ' ἐρωτόληπτα φιλιὰ.
Ἦλθε, κ' εἰς τὸ κἀνιστρό μου ἀνθηρὰ λουλούδια βάζω,
Κ' εἰς τῶν Ἀθηνῶν ταῖς πρώταις — σ' αὐταῖς μόνον τὰ — μοιράζω.

Νάταις ἔρχονται . . . μεταξύ καὶ βελουδοῦν παντοῦ τρύζει·
Εὐωδιαν, πρὶν νὰ φθάσουν, ἡ ἀβρότης των σκορπίζει.
Ὀλαὶς θόρυβος καὶ γέλοια, σκωπτικαὶς ἰδοὺ περνοῦν,
Κ' ἡ τρελλαὶς μὲ τριγυροῦν.
Ἐ! τί κάμνετε; . . . μὲ τάξιν' ὄχι ἀρπαγαίς· σταθίτε.
Νὰ μὲ κλέψετε, Σειρῆνες, ἀτιμωρητὶ θαρρέεστε;

Νὰ ἡ πρώτη! Σχιστὰ μάτια, μελανὰ, γοργὰ, δροσιὰ·
Εἶναι ἄγγελος μαγείας ἢ προπέτις μαυρομμάτα.
Ἐλαφρὰ ὡς χελιδόνι, ὡς τὸ φίλημα τερπνὴ,
Κύκνου τράχηλον κινεῖ,
Καὶ πετᾷ, πετᾷ ὡς χάρις καὶ περνᾷ ὡς ὀπτασία.
Λάβε, γόησσα, τὸ ῥόδον ἀφοῦ εἶσαι ἡ μαγεία.

Νὰ κ' ἡ ἄλλη! ὡς ὁ τύπος τοῦ Φειδίου ν' ἀνεστήθη,
Ζηλευτὸν, ἰδέτε, βρέφος εἰς χιονάτα κρατεῖ στήθη,
Καὶ τ' ἀχειλι της ἀρίνει χαμογέλοιο θελκτικόν,
ὡς τοῦ Ῥαφαὴλ εἰκῶν.
Τὴν γαζίαν μου, ὦ νύμφη, « ἄνθος Σολωμοῦ » βαπτίζω (1),
Μ' εὐσεβὲς τὴν λούω δάκρυ καὶ τὴν κόμην σου στολίζω.

(1) Τὸ ἄνθος τοῦτο ἠγάπα περιπαίστατα ὁ εὐγενὴς Σολωμός. Ὅτε μετὰ τοῦ Σολωμοῦ Ζακκελίου ἐκλήθημεν ποτὲ εἰς τὴν τράπεζάν του, χωρὶς γαζίαν, μὲ

Πεταχτή, κακιά σὰν βρέφος νὰ, πετιέτ' ἐμπρός μου ἄλλη
Τὰ δυὸ μάτια τῆς σμαράγδια, καὶ τὰ χεῖλη τῆς κοράλλι !
Πλὴν ποῦ φεύγει ; . . . Πεταλούδα, τὴν μαμμά σου νὰ χαρῆς,

Μιά στιγμή δὲν καρτερεῖς ;
Τὸ μαντῆλι τῆς δαγκάνει ὡς νὰ μ' ἔλεγε « νὰ σκάσης. »
Αεμονιάς τῆς δίνω ἄνθος· μὲ τὸ παίρνει κι' ἂν τὴν πιάσης !

Τόπον κάμετε· μὲ νέκταρ ὡς νὰ ἔπλυε τὸ σῶμα,
Ἐρχεται κ' ἡ Ὀδδαλίσκη μὲ τὸ ῥόδιόν τῆς χρωμα.
Σὰν τῆς πούλιας τὸ διαμάντι χύνει κάθε τῆς ματιά

Γοργοκίνητη φωτιά.
Λάβε, Κίρκη· εἰς τὰ μαλλιά σου τῆς μυρτιάς κλαδί ταιριάζει.
Κ' εἰς λευκὸν ἐκείνη στήθος τὴν μυρτιά μὲ γέλοια βάζει.

Ὡσὰν ὄνειρον, ἰδέτε, ἀερῶδες πλάσμα ἕνα
Σεῖει τὸ λευκὸν τοῦ πέπλου καὶ τὸν κύκνειον αὐχένα.
Ἰλαρὸν, βαθὺ, βρεμῶδες βλέμμα θλίψεως πλανᾷ

Εἰς πελάγη καὶ βουνά . . .
Χερουβῆμ, τὴν εἶπα, θέλεις γιασεμὶ νὰ σὲ στολίση ;
Γαλανὰ δυὸ μάτια στρέφει καὶ μὲ λέγει « κυπαρίσσι. »

Ἐνα μ' ἔμεινε· κάμμιά σας δὲν ζητεῖ νὰ μὲ τὸ πάρη ;
Εἶν' ἡ γῆρα τῶν ἀνθέων, τῆς ἰτιάς πτωχὸ κλωνάρι.
Ὅταν ἔζης, ἀδελφὴ μου, ὡς εὐῶδες κρίνον ζῆ,

Τ' ἀγαπούσαμεν μαζῆ . . .
Αἰμυλία μου· εἰς δύω τὴν ἰτιάν, ἰδοῦ, χωρίζω,
Καὶ τὸ μνημά σου ἐν μέρει καὶ τὸ στήθος μου στολίζω.

εἶπε, δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω ποτέ μου· ἂν τόχρη νὰ μοῦ λείψῃ, παίρνω καρπὸ λε-
μονιάς. Ἐκτοτε δὲν ἀνέφερα τὴν γαζίαν εἰμὴ διὰ τῶν λέξεων « ἄνθος Σολωμοῦ. »
Ἔθε νὰ νιοθετηθῆ τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦτο, διὰ νὰ συνενόησιν τὴν ποίησιν μὲ τὴν
ἀυτιάσαν.

Ο ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΪΟΥ.

Φαιδρὸ ἀπ' τὰ Πατήσια καὶ μ' ἄνθη φορτωμένον
Ἐνα μικρὸ παιδάκι γυρνοῦσε σὰν τρελλὸν,
Καὶ ἔσχιζε τὸ κόσμον μὲ γέλοια τὸ σκασμένο,
Κ' ἐφώναζε « Λουλούδια Μαγιατικά πουλῶ ! »

Εἰς τοῦ μικροῦ τὴν θέα γελάσαν ἡ κοπέλαις,
Γελάσαν καὶ οἱ γέροι, κ' οἱ νέοι οἱ τρελλοί.
Τὸ κύκλωσαν ἀμέσως ἐσθῆτες καὶ κορδέλλαις,
Καὶ ἄρχισεν ἐκεῖνο πρὸς ὄλους νὰ πουλῆ.
Ἀπ' ἕνα κοφηνάκι παρκίσσους πρῶτα βγάζει,
Ἐγωῖσμοῦ λουλοῦδι, εἰς ὄλους μας γνωστόν.

— Ποιὸς, εἶπε, μετριόφρων ναρκίσσους ἀγοράζει ;
— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, ἐφώναξαν, αὐτῶν . . .
— Λησμόνησα, τοὺς εἶπε, λησμόνησα νὰ ζήσω,
Καὶ ἦλθα νὰ πουλήσω σὲ σὰς ἐγωῖσμόν !
Λοιπὸν μ' αὐτὰ τὰ κρῖνα θὰ σὰς εὐχαριστήσω,
Πέντε λεπτὰ τὸ ἕνα καὶ δίχως ἐκπεσμόν.

Ὅποιος τ' ἀγοράσῃ, τιμὴ τὸν περιμένει,
Θὰ δοξασθῆ, θὰ γένη καὶ Γερουσιαστής.
Δός με τα ! κράζει ἕνας μὲ μύτη σηκωμένη,
Καὶ ἔλεγε τὸ πλήθος « θὰ ἦναι Βουλευτής. »
Ἀπὸ τὸ κοφηνάκι ἄλλα λουλούδια βγάζει.

— Ἐρωτικὴ μυρσίνη, κοπέλαις μου, πουλῶ !
ὦ, ἔχομεν στὰ στήθη, τοῦ εἶπαν, τί ταιριάζει,
Ἀναίσθηταις μᾶς πῆρες, μικροῦτσικο τρελλό ; . . .
— Οἱ ἄνδρες ἄς τὴν πάρουν, ἐφώναξε μιὰ γραῖα.
Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ αὐτὴν ἡμεῖς !

Ἀναίσθητοι ὡς εἶναι, τοὺς εἶναι ἀναγκαῖα.
Καὶ ἔκραζαν οἱ νέοι— Μὴ, μῆτερ, θορυβῆς.—
— Ἄς μένη, εἶπε, πλέον ἀφοῦ καὶ δὲν ἀξίζει,
Σήμερον ἡ μυρσίνη κατέστη περιττή.

— Τὴν ἄσπρην ἀκακία ποιά ἀκακὴ δρίζει ;
Καμμιὰ δὲν τὴν ἀξίζει ; καμμιὰ δὲν τὴν ζητεῖ ;
— Ἐγὼ τὴν ἀγοράζω, μιὰ γαλανὴ φωνάζει,
Κ' ἐγέλασε κ' ἡ ἴδια διὰ τὴν ἀγορά.
— Τὰ συμπαθῆ μου ἴα, ποιά τώρα ἀγοράζει ;
Σεμνότητα ἐμφαίνουσι, κορίτσια πονηρά.

- Σεμνότητα ; ἄς λείψῃ, ὅση μᾶς μένει σώνει,
Εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, κομμάτι πληκτικῆ.
Ἀπ' ὄλαις μιὰ δασκάλα τὴν ἀγοράζει μόνη,
Καὶ τῆς φωνάζουν « Εὖγε, Κυρὰ Γραμματικὴ ! »
Μιὰ ὅπου ἡ ματιὰ τῆς πολέμου εἰζήτουσε,
Ὀξύθυμη σὰν τίγρις, καὶ σὰν φωτιά πυρῆ,
Νὰ πάρῃ ἀκαλήφῃ πολὺ ἐπιθυμοῦσε,
Διότι (μεταξὺ μας αὐτό) ἦτο σκληρῆ.
— Πῶς, εἶπεν, ἀκαλήφῃ δὲν ἔχεις ἀνθισμένη,
Ἡξέυρεις πῶς σοῦ βγάξω μικρούτσικο τ' αὐτί ;
— Ἀλλὰ ἡ ἀκαλήφῃ σκληρότητα σημαίνει,
Καὶ βλέπω πῶς σὰς εἶναι ὀλίγον περιττή.
— Τῆς δάφνης τὸ στεφάνι ποῖος Κύριος θὰ πάρῃ,
Χωρὶς νὰ χολοσκάνῃ εἰς συναγωνισμόν ;
Ἀπὸ τίνος τῶ ἔντι καιροῦ δὲν ἔχει χάρι,
Πλὴν πάντα θὰ τὸ ἔχῃ ἴσθον τοῖχο στολισμόν.
— Τὰ *δειλιὰ* μου διέτε, τὰ ἄνθη τῆς δειλίας,
Ὅπου μισοῦν τὸν ἥλιο, καὶ ὑπὸ τ' ἄστρ' ἀνθοῦν.
Δὲν εἶναι νὰ τὰ πάρῃ κἀνένας τολμητίας,
Πρὶν κλείσουν τὰ καυμένα καὶ πρὶν νὰ μαρανθοῦν ;
Ἐκεῖ, εἰς ξιφηφόρος διέβαινε δρομαῖος.
— Πόσα, μικρὰ, τὰ δίδεις ; — ὦ, εἶπεν εὐθηνά !
Τ' ἀγόρασε πληρώσας τὸν πωλητὴν γενναίως,
Κ' ἐκόσμησε τὴν σπάθην φαιδρὸς μὲ δειλιναί.
— Τὸν Βασιλέα τώρα ποιά θέλει τῶν ἀνθέων ;
Εἶναι ἡ ὠραιότης, Παρθέναις μου, σιγά !
Πῶς ! ὄλαι τὸ ζητεῖτε τὸ ῥόδον τὸ ὠραιον ;
Πλὴν μιὰ στιγμή νὰ ζῆτε, καὶ ἔχει ἀκριβὰ...
Σ' ἐσένα τὸ χαρίζω μικρὴ καστανομμάτα.
(Ἐκύτταξα, καὶ ἦτον ἡ κόρη π' ἀγαπῶ !)
Τὸ ῥόδον εἶχε κλίνει ἴστα στήθη τὰ δροσάτα,
Κ' ἐζήλευσα τὸ ῥόδον χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

